

РЕШЕНИЕ

№ 3442

гр. София, 20.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 20.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **12157** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по искова молба на [фирма] с ЕИК[ЕИК] срещу НАП за заплащане на обезщетение за имуществени вреди във връзка с обжалване по административен ред на ревизионни актове на дружеството. Ищецът поддържа исковата молба, като я основава на следните твърдения по фактите, като за същите се установят от приетите по делото доказателства:

Спрямо дружеството са издадени и съответно отменени при административното обжалване по ДОПК: 1) РА № Р-222212170057005747-091-001/23.03.2018г., с който са установени за довносяне 16417, 95 лв. и лихви за просрочия в размер на 2678, 50 лв., който е отменен при административното му обжалване с жалба на [фирма] чрез процесуален представител адв.Л. Д., вх.№ 53-03-817/10.04.2018г. с Решение № 1104/27.07.2018г. на Директора на ДОДОП-С. – по отношение на установения резултат по ЗДДС за съответните периоди и върнат за нова ревизия, само за начислени лихви в общ размер на 176, 88 лв. е потвърден. Приложен е договор за правна помощ и съдействие с посочена дата 01.04.2018г. между [фирма] и адвокат Л. Ю. Д., с предмет правна помощ, защита и съдействие за обжалване по административен ред на РА № Р-222212170057005747-091-001/23.03.2018г., договорено възнаграждение 1400 лв., с посочване в договора че за заплатени в брой при подписване на договора, като е приложена и разписка от 01.04.2018г. за предаване-получаване на сумата между страните и 2) РА № Р-22002218006470-091-001/21.06.2019г., с който са установени задължения за

довнасяне в размер общо на 16218, 59 лв. корпоративен данък и ДДС и лихви за просрочия в размер общо на 4502, 27 лв. който е изменен в частта по ЗКПО от 5774, 21 лв. на 3 807, 34 лв./отменен за ДДС при административното му обжалване с жалба на [фирма] чрез процесуален представител адв.Л. Д., вх.№ 53-03-2371/17.07.2019г. с Решение № 1532/09.09.2019г. на Директора на ДОДОП-С.. Приложен е договор за правна помощ и съдействие с посочена дата 04.07.2019г. между [фирма] и адвокат Л. Ю. Д., с предмет правна помощ, защита и съдействие за обжалване по административен ред на РА № Р-222212170057005747-091-001/23.03.2018г., договорено възнаграждение 1800 лв., с посочване в договора че за заплатени в брой при подписване на договора, като е приложена и разписка от 04.07.2019г. за предаване-получаване на сумата между страните.

В съдебно заседание и в подробни писмени бележки ищецът претендира съдът да уважи исковата молба в цялост. В хода на производството се доказали по безспорен начин всички елементи от състава на предявения иск за обезщетение. Плащането и осчетоводяване на една сума са две различни неща и в тази връзка по възражението представили допълнителни доказателства. Плащане на адвокатско възнаграждение се установява с договор за правна помощ и разписка към него, е досаттъчно доказателство, когато в договора е записано, че плащането е в брой. Претендира разности по списък.

Ответникът Национална агенция за приходите претендира отхвърляне изцяло на исковата молба като неоснователна и недоказана по размер, алтернативно намаление цената на исковата претенция по справедлив размер, тъй като същият е завишен и прекомерен съгласно мотиви, направени в отговора на исковата молба. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар за настоящото производство. Основният защитен аргумент на ответника за отхвърляне на иска е, че договорът за правна защита и съдействие и разписката за получена сума, удостоверяваща получено плащане са частни документи с недостоверна дата, които не се ползват с материална доказателствена сила спрямо трети лица, каквото е НАП. Не са представени счетоводни документи като РКО или банково извлечение, ОПР, извлечение от счетоводни сметки, декларации или др., удостоверяващи действително изплащане на сумите, както и осчетоводяване на същите като разход на ищеца. Счита, че представеният аналитичен регистър по сметка 401 не показва за какъв период от време се отнася и в който нелогично и в дебит и в кредит е посочена сумата от 3200 лв, тъй като се касае за плащане на различни години и предполага отразяване на счетоводните операции не в един регистър, като предполага, че е съставен единствено за целите на съдебното производство. Позовава се и на това, че плащането на сумите не е намерило отражение не само в аналитичния регистър на сметка 401, но и в справка декларация по чл.125 от ЗДДС и дневник за покупки по чл.124 от ЗДДС за съответния период, тъй като [фирма] е регистрирано по ЗДДС лице, както и в справка по чл.73 от ЗДДФЛ за изплатени суми на физически лица. Такива доказателства не са представени и исковата молба се явява недоказана. Представителят на Прокуратурата предлага исковата претенция да се уважи в цялост, в размер на 3156,38лв. като основателна и доказана. Счита, че по делото са представени писмени доказателства в подкрепа на иска за обезщетение по ЗОДОВ. Административен съд София-град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема следното:

Безспорно се установява по делото от представените доказателства, че спрямо

[фирма] са били издадени два РА с описани номера, с които са определени съответните задължения на дружеството по ЗДДС и ЗКПО и лихви. Ищецът ги е обжалвало по административен ред - чл.152-155 от ДОПК, пред Директора на Дирекция „ОДОП“ - С., като твърди, че е заплатил на адвокат Л. Д. адвокатски хонорар от 1400 лв. за обжалване на първия РА и от 1800 лв. за обжалване на РА от 21.06.2019г. съгласно договори за правна помощ и съдействие и разписки, приложени на л.33-34 и л.57-58 по делото. Няма данни тези договори да са приложени по преписките по обжалване, представени са за първи път пред съда. И в двете приложени решения от административното обжалване е посочено, че жалбите на [фирма] са подадени чрез адвокат Л. Ю. Д., който е бил представител на дружеството в производството.

По повод оспорване от страна на ответника на осчетоводяване на сумите на адвокатските хонорари, ищецът представя аналитичен регистър на [фирма] сметка 401 Доставчици, в който са посочени сумите на адвокатските хонорари за обжалване на РА (л.77).

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

Предявеният иск е допустим, като предявен от страна, която има правен интерес, като [фирма] е било адресат на отменени РА, във връзка с която постигната чрез административно обжалване отмяна се твърдят вреди и срещу ответник, който е пасивно легитимиран по него – Национална агенция за приходите, чийто органи са издали отменените РА. След като са въведени твърдения за причинени на ищеца имуществени вреди, които са в причинна връзка с отменени по съответния ред административни актове налице е спор по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ за вреди от административна дейност, който е подсъден на административните съдилища. Не е бил налице и друг ред за защита, тъй като ДОПК не предвижда ред и основание за присъждане на разноски, направени при административно обжалване на издаваните по реда ДОПК актове, по аргумент за противното от чл.161 от ДОПК. Съответно единственият път за жалбоподателя да възстанови направените разноски при обжалването на актовете по административен ред, е да потърси правата си по общия исков ред. И понеже се касае за вреди от административна дейност, призната за незаконосъобразна, то редът е чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. Както в ДОПК, така и в субсидиарно приложимия АПК липсва разпоредба, която да урежда заплащането на разноските, направени в хода на административното обжалване на оспорения акт. Разпоредбата на чл. 161 ДОПК, предвижда, че на жалбоподателя се присъждат разноските по делото и възнаграждението за един адвокат за всяка инстанция, съразмерно уважената част на жалбата, като съдът е в правото си да редуцира тези разноски при определени предпоставки. В глава осемнадесета на ДОПК "Обжалване на ревизионния акт по административен ред", в която систематично място имат разпоредбите на чл. 152 - чл. 155 няма норма, която урежда въпроса с разпределението на понесените от страните разноски. Съгласно § 2 от ДР на ДОПК за неуредените в кодекса въпроси се прилагат разпоредбите на АПК и ГПК. В АПК въпросът с разноските в административното производство също не е уреден, като този въпрос не е засегнат в глава шеста "Оспорване на административните актове по административен ред". Налице е законова празнота и в ДОПК, и в АПК относно понесените от страната разноски в това производство. Издадените решения на директора на Дирекция "ОДОП" - С. не съдържат разпореждане относно разноските. За страната в оспорването по административен ред съществува единствено

възможността да претендира като претърпени вреди направените разноски по реда на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ. Аргументи в подкрепа на това, че разноските за административно обжалване на актове на органи на НАП, които впоследствие са отменени, следва да се търсят с иск с правно основание чл.1, ал. 1 от ЗОДОВ са чл. 17, ал. 6 от ДОПК и чл.19 от Закона за Националната агенция за приходите ЗНАП. Съгласно първата разпоредба задължените лица имат право на обезщетение за вредите, причинени им от незаконни актове, действия или бездействия на органи по приходите и публичните изпълнители при или по повод изпълнение на дейността им, като отговорността се реализира по реда, предвиден в ЗОДОВ. Към този ред препращат и разпоредбите на чл. 19, ал. 1 –ал.3 от ЗНАП, съгласно който агенцията отговаря за вредите, причинени на физически и юридически лица от незаконни актове, действия или бездействия на нейни органи и служители при или по повод изпълнение на дейността им, а съобразно ал. 2 от същия чл. обезщетения за вреди от незаконни актове, действия или бездействия по ал. 1 може да се искат след тяхната отмяна, като ал.3 определя това да е по реда, предвиден в ЗОДОВ.

В този смисъл е решение № 14299/21.11.2018г. на ВАС на РБ по адм.дело № 4329/2018г., по аналогичен казус за присъждане на адвокатско възнаграждение, платено при административно обжалване на РА, решение № 853/01.02.2022г. на ВАС на РБ по адм.дело № 5940/2021г.

По същество, с оглед приетото за установено от фактическа страна, съдът намери предявения иск за имуществени вреди за безспорно доказан по основание, по следните съображения:

Налице са издадени спрямо ищеца актове, отменени в значителната си част като незаконосъобразни при административното им обжалване, което е задължително по ДОПК; имуществена вреда - неблагоприятно изменение в сферата на имуществени права на ищеца, предвид заплащането на адвокатско възнаграждение за обжалването пред ДОДОП-С.; вредата е пряк и непосредствен резултат от издадените ревизионни актове.

1) Отменени актове - налице са отменени ревизионни актове, при обжалване пред горестоящия административен орган, във фазата на задължителното административно обжалване.

2) Вреда - заплатеният адвокатски хонорар във връзка с административното оспорване на постановлението, е вреда за жалбоподателя, тъй като плащането му е довело до намаляване на имуществото му. Неосновани са твърденията на НАП, че не е доказано по безспорен начин дали е изплатено адвокатското възнаграждение. Според приложените договори и разписки плащане на адвокатско възнаграждение се установява, като видно от посоченото в двете решения, дружеството е било представлявано в производствата по административно обжалване на РА от адвокат Л. Д.. Това доказване на плащането е достатъчно и съгласно Тълкувателно решение № 6/2012г. на ОСГТК на ВКС относно разноските. Не би следвало в производство по ЗОДОВ да се изисква друго доказване, освен това за което е дадено тълкуване за присъждането им в съдебно производство. Неотносимо е осчетоводяването на сумите и декларирането им от изплатилите ги/получилите ги лица, което би било относимо в други производства.

3) Пряка и непосредствена причинна връзка между 1) и 2). Неоснователен е

доводът на ответника, че не е налице пряка и непосредствена връзка между издадените РА и заплатените адвокатски хонорар. По делото безспорно е установена отмяната на административните актове вследствие на обжалването му. Следва да се посочи, че обжалването по административен ред на ревизионните актове е задължителна предпоставка за реализиране на съдебно оспорване след това. Ето защо, предвид задължителната първа фаза на обжалване – обжалване по административен ред, връзката между издадените актове и разноските за правни услуги за тяхното обжалване пред съответния директор на ДОДОП е пряка, без осъществяване на това обжалване, не би се стигнало до отмяната на РА.

Предвид горното предявеният иск се явява основателен поради доказаност на предпоставките по чл.1 ЗОДОВ. Посочените обстоятелства се установяват от събраните по делото писмени доказателства – РА, решения, договори за правна помощ, разписки, аналитичен регистър. Приложените към жалбата Договор за правна защита и съдействие, с описан предмет именно обжалване на тези РА, отбелязването, че сумата е платена при подписването и приложените разписки, са достатъчни според съда да установят плащането. Изискването за достоверна дата на тези договори към една по ранна дата от представянето им пред съда, например в административното производство в случая е без значение, доколкото в административното производство няма ред за присъждането им, а от друга страна обстоятелството, че жалбите са изготвени и подадени от пълномощник адвокат е видно от самите подадени жалби и решенията по тях.

По отношение на размера на вредите: Ответникът прави възражение във връзка с размера на вредите, по конкретно определянето на адвокатския хонорар като прекомерен. Съдът намира това възражение за основателно. И тъй като не е предвиден ред за присъждане на разноските в административното обжалване, съответно възможност за възражение за прекомерност, ответникът в производството по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ следва да има правната възможност да направи такова възражение срещу иска и съдът да го разгледа. В този контекст адвокатски хонорар от 1400 и 1800 лв. за административно обжалване на ревизионен акт се явява прекомерен и несъответстващ на вида, обема, а и на фактическата и правна сложност на тази защита, още повече, че минимумът при съдебното обжалване разноски за адвокатско възнаграждение за правен интерес в размери 10 000 лв.-100 000лв. е 830 лв. + 3% за горницата над 10 000 лв., където правната защита е значително по голяма като обем и сложност, като се осъществява и процесуално представителство в съдебно заседание. В случая не би могло да се приложат правилата по чл.8, ал.1, т.4 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, които са приложими при съдебното обжалване на РА. Освен това, следва да се има предвид, че РА не са отменени изцяло (макар и незначителна, една част от тях е потвърдена), което също е основание за редуциране размера на обезщетението. Обезщетението за административното обжалване следва да бъде определено по справедливост, при прилагане и по аналогия на правилата на Наредба №1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в частност разпоредбите на чл.9 (подготовка на жалби без процесуално представителство) и чл.11 (подготовка на частни жалби) във връзка с §1 от ДР на Наредбата. Така мотивиран съдът намира, че размерът на обезщетението следва да се определи на по 300 лв. за всеки от договорите или общо 600 лв. вреди, представляващи разходи за адвокатска защита по административно обжалване на двата РА на ищеца.

Следва да се уважи и заявеното акцесорно искане за присъждането на законната лихва, считано от датата на исковата молба 15.12.2020г. до датата на окончателното изплащане на обезщетението.

По изложените съображения исковата претенция да се уважи в частичен размер, като Националната агенция за приходите бъде осъдена да заплати на [фирма], обезщетение в размер общо на 600 лв., ведно със законната лихва от датата на исковата молба до датата на окончателното плащане. За остатъка над 600 лв. искът следва да се отхвърли.

С оглед изхода на спора, в полза на ищеца следва да се присъдят сторените разноси по настоящото дело. Съгласно представен списък по чл. 80 ГПК сторените разноси са в общ размер на 195 лв. за адвокатски хонорар и държавна такса съразмерно на уважената част от иска. От страна на процесуалния представител на Националната агенция за приходите е направено възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение, което съдът намира за неоснователно, предвид, че не надхвърля значително съгласно чл. 8, ал. 1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела с този материален интерес и размерът от 1000 лв. не се явява прекомерно завишен над минимума по Наредбата. Разноските следва да се присъдят съразмерно с уважената част на иска съгласно чл.10, ал.3, изр. второ от ЗОДОВ. От своя страна и ответникът, представляван от юрисконсулт има право на разноси, които следва да се определят по реда на чл.37 от Закона за правната помощ и чл.24 от НЗПП в размер от 100 лв., в случая съразмерно на отхвърлената част от иска на 80 лв.

По изложените съображения, Административен съд София-град, I отделение, 6 състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на „У.“ с ЕИК[ЕИК] обезщетение за претърпени имуществени вреди от отменени при административно обжалване ревизионни актове № Р-222212170057005747-091-001/23.03.2018г. и № Р-22002218006470-091-001/21.06.2019г. на органи по приходите при ТД на НАП-С., в размер общо на 600 лв. (шестотин лева), представляващи заплатени адвокатски хонорари за обжалването, ведно със законната лихва, считано от 15.12.2020г. до окончателното изплащане на обезщетението и ОТХВЪРЛЯ иска за сумата над 600 лв. до 3156, 38 лв.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на „У.“ с ЕИК[ЕИК] разноси в размер общо на 195 лв. (сто деветдесет и пет лева) за първоинстанционното съдебно производство.

ОСЪЖДА „У.“ с ЕИК[ЕИК] да заплати на Националната агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв. (осемдесет лева) за първоинстанционното съдебно производство.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от

съобщаването му.

СЪДИЯ: